

Nikola Šimić Tonin

NA STOROMU FUNDAMENTU

Grad Zadar, grad pjesničkih duša svjedoči novim ostvarenjima, svjedoči život, živahan život (Marija Groener), u koji je ugradio ljepši dio svoga života - svoje stihove. Tomislav Meštrić dobitnik je ovogodišnje nagrade za životno djelo *Donat*, Hrvatskoga književnoga društva, ogranak Zadar, što je tek jedan od povoda za razgovor s Meštrom od stiha. Za te razgovore ne trebaju povodi, treba imati sreće ugrabiti pogodan trenutak i otići nakon njih **obogaćen nepresušnim vrucima Tomislavove duše.**

Tko je Tomislav Meštrić riječima Tomislava Meštrića?

Tomislav Meštrić: Rođen u prekrasnom mjestu Kukljici na otoku Ugljanu 1931. godine, u siromašnoj porodici težaka i pomoraca. Otac je cijeli radni vijek bio pomorac, a majka čuvarica doma, temelja, komina i ognjišta, domaćica, odgajateljica i težakinja.

.....

Tri kantuna od kuće

Nosila je brižna mati

A četvrtoga je pobočila

Ka je toc pošo navigati

.....

Svaki put kad bi otac nakon duge plovidbe na kratko navratio doma, materi bi darovao dijete, tako da sam ja bio četvrto, od šestero djece i to jedino muško. Očeva primanja su bila nedovoljna za život brojne obitelji, a osim toga u ono doba i ne redovita, pa smo se ispomagali s škrtom otočnom poljoprivredom. Glavni težak je opet bila majka uz pomoć nas djece. Dakle, prvih mojih deset godina života, u poraću Prvoga i predraću Drugoga svjetskog rata živio sam u siromaštvu polugladan i polugol, ali sretno.

.....

Potribe je bilo koliko očes

Prozna kuća, mršava keša

Živilo se je brez nervoze

Brez šoka i brez stresa.

.....

A onda Drugi svjetski rat!

Četiri godine na izoliranom otoku kao crkveni miši. Neimaština, glad i strah za goli život.

Nemogu ni zamisliti kako se osjećala naša majka gledajući bezpomoćno šest gladnih ustiju.

.....

Od potrebe i od glodi

Od debulece son se treso

Ni sada mi ni čoro

Kako son izreso.

.....

Nako rata (1945.) i završene Osnovne škole u Kukljici, roditelji su odlučili dati me „na škole“, da postanem činovnik, da bi mi omogućili lakši život, od života kojeg su oni živjeli. To je bila velika odluka, jer ja sam bio jedino muško dijete.

Eto, tako sam doplivao do Zadra s plimom koja se je tada kretala iz sela prema gradovima. Završio sam nižu Gimnaziju u Zadru, Srednju školu za zdravstvene tehničare u Splitu, Višu u Zagrebu i tako ostvario želju mojih roditelja.

.....

Roditelji su kod sv. Petra

Sestre su se udale

A jo u Grodu

I u leti i u zimi

Dimnjok višje ne dimi!

.....

U zvanju Višeg zdravstvenog tehničara, cijeli moj radni vijek (40 godina) radio sam u Kliničkim laboratorijima više zdravstvenih ustanova u Zadru, osim 4 godine, koje sam radio u Njemačkoj također u struci.

Cijeli moj radni vijek protekao je u marljivom i odgovornom radu zaljubljenim u poziv koji sam odabrao. Brinuo sam o obitelji (supruga i dvije krasne kćerke) i o egzistenciji kao i svi moji vršnjaci u to poratno doba.

Moram priznati da o poeziji nisan ni sanjao!

A onda je prispjela 1990 godina, vrijeme moje mirovine i početak još jednog rata.

.....

A ka je toj don prispj

Kaj da me je grum

Iz vedra neba pogodi.

Finila je jena životna staza

Našo son se na raskižju

Brez cilja i putokaza.

A unda mi je vrime priskočilo

Nova vrota mi oškrinilo...

.....

A ono POEZIJA, i to Čakavska, na idiomu rodne mi Kukljice !

Jer, Čakavica je:

.....

Govor moje matere

To je jazik moga mista

To je besida moga ditinjstva!

.....

Ocjenjivači moje prve zbirke BODULSKA BESIDA, bili su, Akademik Božidar Finka i Prof. Miljenko Mandžo. Njihove ocjene, savjeti i ohrabrenja, dali su mi podstrek da nastavim pa je moja „Treća dob“ obogaćena novom zanimacijom koja me čini sretnijim i korisnim.

.....

Švere se na kanpanelu vrtu

A vrime kaj strila pasivo

Donosi nove novitodi

A storo gazi i ne bađivo.

.....

Zoto u preši pišen

Jer joko se bojin

Da bar čakoli ostane

I u pismaman mojin.

.....

Rezultat druženja s poezijom i moje preše kroz proteklih 25 godina, su osam zbirki, kako slijedi:

1. BODULSKA BESIDA (1995.)

2. LANTERNA GORI (1996.)
3. NA STOROMU FUNDAMENTU (1998.)
4. KORENAT SAZJUGA (2001.)
5. NA RASKRIŽJU VITROV (2005.)
6. KRHOTINE ČAKAVŠTINE (2009.)
7. VAVIK NA ORAC (2013.)
8. MOLO MISTO SRCA MOGA (2015.)

Sve zbirke tiskane su u izdanju Matice hrvatske - Ogranak u Zadru, čiji sam član-radnik i sve su pisane na Čakavštini, na idiomu moje rodne Kukljice. Zastupljen sam sa značajnim brojem pjesama u Panorami suvremenog pjesništva Zadarskog kraja DUGA NAD MASLINAMA Miljenka Mandže; u knjizi Suvremeni pisci Zadarskog kruga KROZ MOJE OKO Marka Vasilja; u više navrata u Časopisu za kulturu, znanost i umjetnost ZADARSKA SMOTRA Matice hrvatske - Ogranak u Zadru. Sudionikom sam svih 12 Jezikoslovnih skupova DOMAĆA RIČ u organizaciji Matice hrvatske Zadar. Sudionikom sam svih 21 VEČERI ČAKAVSKE POEZIJE u Kukljici koje se održavaju svake godine u organizaciji Turističkog društva Kukljica, kao pjesnik i kao suorganizator.

U više navrata realizirao sam u raznim školama sat moje poezije pod nazivom, SUSRET S PJESNIKOM. Nastupao sam skoro na svim manifestacijama Čakavske poezije u Zadru i okolici. Od 1995. postao „inventar“ Ateljea BENINI u kojem se okupljaju kulturnjaci, umjetnici, pjesnici, održavajući književne i kulturne večeri. Nekoliko večeri nastupao sam s mojom poezijom, nekada sam, nekada sa ostalim čakavcima. U tom malom hramu kulture do danas je održano preko 300 kulturnih događanja.

Kako Čakavštinu ne čini samo govor, nego i stanovništvo koje se s njim služi, njihov način života, običaji i užance, pisana riječ i spomenici, to su glavne teme mojih pjesama ŠKOLJ, ŠKOLJARI I MORE, iz kojih proizlaze raznoliki motivi iz svakidašnjeg života. Zato su moje pjesme i bolne i radosne, vedre i tmurne, ozbiljne i duhovite, misaone i emotivne, a svima je zajedničko, da su proizišle iz srca i duše.

Govore o djetinjstvu i prohujalim vremenima, o depopulaciji sela, naročito otoka, o ugaslim kominima, o maslini lipotici intrade škrte, o moru kao izvoru života, o dragim sontulama

i sontulima, raznim običajima i užoncama itd. U nekim pjesmama sam se kritički osvrnuo na neke današnje negativnosti, koje sam popratio s laganim humorom - da se lakše prihvate, kao kada se gorak lijek presvuče slatkim glazurom - da se lakše proguta.

Od nedavno sam i član Hrvatskoga književnoga društva – Ogranak u Zadru, koji doživljam kao luku spasa, u koju navraćam i sudjelujem u njenim aktivnostima koliko dozvoljavaju moje godine i moje zdravlje. Ovo društvo je došlo kao melem na ranu u Zadar, kako za čakavce, tako i za ostale, koji su u ovom gradu bili „ni na nebu, ni na zemlji“. Počasćen sam članstvom i prema početcima, vjerujem da će odigrati veliku ulogu u kulturi Zadra i Zadarskog područja.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>